

Sygnatura akt: V GC 2403/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 29 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Berczyńska – Bruś

Protokolant: Katarzyna Niciejewska

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2019 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa P. K.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powoda P. K. kwotę 14 823,88 zł (czternaście tysięcy osiemset dwadzieścia trzy złote 88/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 5358,37zł od dnia 22 września 2016 roku do dnia zapłaty,

- 9118,22 zł od dnia 11 listopada 2016 roku do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 300,00 zł (trzysta złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwotę 3617,00 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

SSR Magdalena Berczyńska-Bruś

Sygn. akt V GC 2403/17

UZASADNIENIE

Powód P. K. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą P. K. (...) w P. pozwem z dnia 10 lipca 2017r. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym aby pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. zapłacił na jego rzecz kwotę 14.823,88 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 5.358,37 zł od dnia 22 września 2016r. do dnia zapłaty i od kwoty 9.118,22 zł od dnia 11 listopada 2016r. do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód zlecił (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O., w następstwie umowy windykacji roszezeń pieniężnych z dnia 1 czerwca 2017r. oraz pełnomocnictwa szczególnego, windykację należności wobec pozwanego, wynikających z tytułu nie zapłaconych faktur. Wierzytelność wynika z tytułu usługi transportowej. Na kwotę wierzytelności głównej składa się wierzytelność w wysokości 14.476,59 zł wynikająca z faktur, natomiast kwota 347,29 zł wynika z art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. W opisanym stanie rzeczy i w świetle uregulowań wynikających z art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych uzasadnione jest żądanie od pozwanego także kwot 174,22 zł i

173,07 zł stanowiących równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym przedmiotowe świadczenie pieniężne określone fakturą stało się wymagalne. Pozwany mimo wezwania do zapłaty nie uregulował należności.

Do pozwu załączono umowę windykacji roszczeń pieniężnych nr (...)/ (...)/(...)/ (...)/ (...) z 1 czerwca 2017r. z załącznikiem, pełnomocnictwo procesowe do umowy, zlecenie dla przewoźnika, dokumenty przewozowe, fakturę VAT, zawiadomienie o przelewie wierzytelności, wezwanie do zapłaty.

W dniu 30 sierpnia 2017r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Kaliszu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt V GNc 2942/17 zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany zachowując ustawowy termin wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu sprzeciwu wskazał, że strony prowadziły rozmowy na temat zlecenia, które nie zostało wykonane przez powoda. Zgodnie z sekcją I pkt 5 zleceniodawca miał prawo nałożyć na zleceniobiorcę karę umowną w wysokości frachtu. Jednocześnie zgodnie z wcześniej zawieranymi zleceniami oraz wystawionymi przez powoda fakturami VAT dokonał potrącenia należności. Na okoliczność zawarcia umowy wniósł o przesłuchanie świadków. Ponadto do sprzeciwu załączono próbę nawiązania rozmowy z powodem na komunikatorze (...), notę obciążeniową na kwotę 14.501,82 zł, oświadczenie o potrąceniu z dnia 27 września 2016r. i rejestr zleceń transportowych.

W sprzeciwie pozwany nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał żądanie pozwu. Zaprzeczył aby otrzymał zlecenie transportowe na trasie K. (HU) – E. (SE). Nie doszło do oficjalnego złożenia zlecenia przez pozwanego w jakiegokolwiek formie. Pozwany nie przesłał oficjalnego zlecenia transportowego dotyczącego w/w trasy ani na pocztę e-mail, za pośrednictwem której powód prowadzi działalność gospodarczą ani na FAX, z którego korzysta. Powód się z treścią takiego zlecenia nie zapoznał, a zatem nie mógł go potwierdzić bądź odmówić zawarcia umowy. Zgłoszone przez pozwanego dowody w żaden sposób nie udowadniają, że pozwany skierował do powoda ofertę w rozumieniu art. 66 k.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. K. od piętnastu lat prowadzi działalność gospodarczą polegającą na wykonywaniu przewozów. Przez okres około roku współpracował z pozwanym. Miał wcześniej kontakt z M. H. (1), który pracował w innej firmie spedycyjnej a potem rozpoczął pracę u pozwanego. Pracując u pozwanego zlecił mu kilka przewozów. Powód specjalizuje się w przewozach ponadnormatywnych. Za każdym razem przewóz jest indywidualnie określany w zależności od ładunku. Nie było więc możliwości ustalenia jakichś stałych warunków współpracy. Powód często podejmuje się przewozów do S.. Współpraca z pozwanym stanowiła około jednego procenta wszystkich zleceń przyjętych przez powoda. Nigdy nie podjąłby się przewozu bez potwierdzenia zlecenia. Nie byłoby możliwości aby spedytor pozwanego zlecił mu jednostronnie jakiś przewóz ponieważ nigdy nie było takiej umowy. Każdy przewóz wynikał z odrębnego, indywidualnie określonego zlecenia.

Dowód: zeznania powoda (00:05:12 – 00:15:30 minuta

rozprawy z dnia 29.04.2019r.), oświadczenie powoda (k. 14 akt)

W dniu 20 lipca 2016r. pozwany reprezentowany przez M. H. (1) zlecił powodowi przewóz maszyny do cięcia wodą wraz z akcesoriami z R. w S. do G. w N.. Datę załadunku wskazano na 22 lipca 2016r. a rozładunku na dzień 25 lipca 2016r. Na zleceniu wskazano wymiary ładunku, wymóg transportu na platformie, a w uwagach ładunek specjalnego przeznaczenia. Wynagrodzenie określono w kwocie netto 1.000 euro, termin zapłaty 55 dni. Do zlecenia załączono warunki realizacji zlecenia.

Dowód: zlecenie transportowe nr (...) z 20.07.2016r. z

warunkami realizacji zlecenia (k. 16-17 akt)

Transport został wykonany prawidłowo, zgodnie ze zleceniem.

Dowód: dokument CMR (k. 18 akt)

W dniu 28 lipca 2016r. powód wystawił wobec pozwanego fakturę nr (...) z tytułu usługi transportowej na kwotę 5.358,37 zł, płatną do dnia 21 września 2018r., powołując usługę transportową 1.000 euro zlecenie transportowe nr (...)

Dowód: faktura nr (...) z 28.07.2016r. (k. 15 akt), oświadczenie powoda (k. 14 akt)

W dniu 16 sierpnia 2016r. i 18 sierpnia 2016r. M. H. (1) próbował

bezsukcesyjnie nawiązać na komunikatorze T. rozmowy z powodem lub E. K..

Dowód: archiwum rozmowy z E. K. z 16.08.2016r. i 18.08.2016r.

(k.67 -68 akt)

W dniu 30 sierpnia 2016r. pozwany reprezentowany również przez M. H. (1) zlecił powodowi wykonanie kolejnego transportu drogowego polegającego na przewozie rur HF z K. do H. K. w S.. Datę załadunku wskazano na 31 sierpnia 2016r. a rozładunku na dzień 02 września 2016r. Na zleceniu wskazano wagę ładunku, wymóg transportu na platformie, a w uwagach ładunek specjalnego przeznaczenia. Wynagrodzenie określono w kwocie netto 1.700 euro, termin zapłaty 55 dni. Do zlecenia załączono warunki realizacji zlecenia.

Dowód: zlecenie transportowe nr (...) z 30.08.2016r. z

warunkami realizacji zlecenia (k. 20-21 akt)

Transport, podobnie jak poprzedni, został wykonany prawidłowo, zgodnie ze zleceniem. Nie zgłaszano powodowi żadnych zastrzeżeń.

Dowód: dokument CMR (k. 22 akt)

W dniu 16 września 2016r. powód wystawił wobec pozwanego fakturę nr (...) z tytułu usługi transportowej na kwotę 9.118,22 zł, płatną do dnia 10 listopada 2018r., powołując usługę transportową 1.700 euro zlecenie transportowe nr (...)

Dowód: faktura nr (...) z 16.09.2016r. (k. 19 akt), oświadczenie powoda k. 14

W dniu 31 sierpnia 2016r. kurs euro wynosił 4,3555 zł, natomiast w dniu 31 października 2016r. kurs euro wynosił 4,3267 zł.

Dowód: Tabela nr (...) z 31.08.2016r. (k. 24 akt), Tabela nr (...) z 31.10.2016r. (k. 25 akt)

Dnia 8 września 2016r. pozwany wystawił na rzecz powoda notę obciążeniową nr (...) (...) na kwotę 14.501,82zł z terminem płatności przypadającym na dzień 15.09.2016r. tytułem kary umownej za niepodstawienie auta na załadunek – zlecenie (...) na trasie K. (HU) – E. (SE).

Dowód: nota obciążeniowa nr (...) (...) z 08.09.2016r. (k. 69 akt), zeznania świadka U. I. (00:02:15 – 00:15:08 minuta rozprawy z dnia 11.07. 2018r.), oświadczenie powoda (k. 14 akt)

W dniu 27 września 2016r. pozwany wystosował wobec powoda oświadczenie o dokonaniu potrącenia należności powoda z tytułu wystawionych przez niego wobec pozwanego faktur VAT nr (...) z należnością wynikającą z noty obciążeniowej nr (...) (...).

Dowód: oświadczenie o dokonaniu potrącenia (k. 70 akt), zeznania świadka U. I. (00:02:15 – 00:15:08 minuta rozprawy z dnia 11.07. 2018r.), oświadczenie powoda (k. 14 akt)

P. K. nie otrzymał nigdy od pozwanego zlecenia transportowego nr (...) na trasie K. (HU) – E. (SE). W sprawach zleczanych mu przez pozwanego przewozów, rozmawiał tylko i wyłącznie z M. H. (2), jednakże ani z nim ani z nikim innym z pracowników pozwanego nie rozmawiał na ten temat. Nie było również możliwości, aby ktoś inny z pracowników firmy powoda, oprócz powoda lub jego córki, odbierał wiadomości lub przyjmował zlecenia spedycyjne. Zlecenia od pozwanego były przesyłane w drodze mailowej. Były przyjmowane tylko przez powoda. P. K. każdorazowo potwierdzał pisemnie lub telefonicznie przyjmowane zlecenia i tylko te potwierdzone były przez niego realizowane. W transportach ponadnormatywnych, w każdym kraju przez które przejeżdża taki transport, trzeba uzgadniać wiele szczegółów oraz organizować pilotaże. Trzeba wykupić zezwolenie w zależności od gabarytów ładunku. Trzeba także wcześniej wykupić bilet na prom, zapłacić większą stawkę przy ponadnormatywnym ładunku. O takim zleceniu powód musiałby wiedzieć zatem dużo wcześniej.

Dowód: zeznania świadka E. K. (00:15:36 – 00:29:01 minuta

rozprawy z dnia 13.03. 2019r.), zeznania powoda (00:05:12 – 00:27:31 minuta rozprawy z dnia 29.04.2019r.)

W dniu 1 czerwca 2017r. P. K. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w O. W.. umowę windykacji roszczeń pieniężnych nr (...) / (...) / (...) / (...) / (...) względem pozwanego wynikającą z wymienionych wyżej faktur VAT na łączną kwotę 14.476,59zł.

Dowód: umowa o windykacji roszczeń nr (...) / (...) / (...) / (...) / (...) z dnia 01.06.2017r. (k. 5-9 akt), załącznik nr 1 do umowy (k. 10 akt)

W dniu 2 czerwca 2017r. (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w O. W.. wezwał pozwanego do zapłaty załączając pełnomocnictwo windykacyjne. Zapłata jednak nie nastąpiła.

Dowód: wezwanie do zapłaty z 02.06.2017r. wraz ze zwrotnym poświadczeniem odbioru (k. 12-13v. akt), pełnomocnictwo szczególne (k. 23 akt)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych wyżej dokumentów, zeznań powoda, zeznań świadka E. K. oraz częściowych zeznań świadka U. I..

Zeznaniom świadka E. K. oraz zeznaniom powoda Sąd dał w pełni wiarę gdyż były logiczne, przekonywujące i spójne, a nadto znajdowały potwierdzenie w wyżej wymienionym materiale dowodowym.

Zeznaniom świadka I. K. Sąd nie dał wiary, albowiem pozostają w sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i nie mają odzwierciedlenia w rzeczywistości. Jak sama świadek przyznała na rozprawie w dniu 11 lipca 2018r., jeżeli z jakimś przewoźnikiem pozwany współpracował to w ślad za zawarciem umowy przesyłano przewoźnikowi wygenerowane z systemu zlecenie. Pozwany natomiast nie dołączył i nie przedstawił Sądowi wygenerowanego z systemu zlecenia nr (...), które rzekomo zawarł z powodem.

Sąd nie dał wiary także zeznaniom świadka U. I. w zakresie jakim świadek twierdziła, że z powodu niepodstawienia przez powoda do dyspozycji zleciodawcy pojazdu transportowego pozwany musiał podstawić pojazd zastępczy, co skutkowało naliczeniem kar i obciążeniem powoda notą odsetkową. Z zebranego materiału dowodowego wynika, że powód nie otrzymał nigdy od pozwanego i nie zawarł z pozwanym zlecenia transportowego nr (...) na trasie K. (HU)

– E. (SE). Nie miał zatem obowiązku podstawiać pojazdu. Jak sama świadek zeznała na rozprawie w dniu 11 lipca 2018r., z powodu nie było nigdy problemów, a wcześniejsza współpraca przebiegała pomyślnie.

Sąd nie dał wiary również dokumentom wystawionym przez pozwanego, a mianowicie nocie obciążeniowej oraz oświadczeniu o potrąceniu, które zostały załączone przez pozwanego do sprzeciwu. W ocenie sądu zostały one wystawione przez pozwanego w celu uniknięcia dokonania zapłaty za wykonane przez powoda na rzecz pozwanego przewozy z R. w (...) do G. w N. oraz z K. do H. K. w (...).

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie zastosowanie mają przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR), podpisanej w 1956r. w Genewie (Dz. U. Nr 49, poz. 238 z 14 września 1962r.). Zgodnie z jej art. 1 ust.1 Konwencję stosuje się do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się.

Stosowanie Konwencji jest niezależne od miejsca zamieszkania bądź siedziby stron umowy oraz ich przynależności państwowej. Jedynym warunkiem zastosowania postanowień CMR jest okoliczność, że przewóz odbywa się pomiędzy miejscami znajdującymi się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się. Z załączonych do pozwu dokumentów wynika, że warunki te zostały spełnione w niniejszej sprawie.

Ponieważ jednak konwencja CMR nie reguluje w całości wszystkich kwestii związanych z umową przewozu, a w szczególności nie zawiera samej definicji umowy przewozu, to do stosunków prawnych powstałych na gruncie przewozów międzynarodowych podlegających konwencji CMR znajdują zastosowanie pomocniczo, w kwestiach nie uregulowanych konwencyjnie, przepisy ustawy z dnia 15 listopada 1984r. prawo przewozowe (tekst jednolity z dnia 28 września 2017r. Dz.U. z 2017r. poz. 1983), a także przepisy kodeksu cywilnego.

Zgodnie z treścią art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Strony łączyła pisemna umowa, która określiła wzajemne obowiązki stron. Pozwany zawarł umowę w ramach prowadzonej działalności w zakresie organizowania usług przewozu drogowego natomiast powód wykonywał wynikające z niej obowiązki jako przewoźnik.

Pozwany nie zakwestionował prawidłowości wykonania przez powoda zleceń transportowych, będących podstawą pozwu. Nie dokonał jednak należytej z tytułu ich wykonania zapłaty dokonując potrącenia z karą za niepodstawienie auta, wynikającą z Noty obciążeniowej z 8 września 2016r. Pozwany nie udowodnił jednak, że miał prawo do nałożenia kary umownej. Postępowanie dowodowe nie wykazało aby umowa zlecenia (...) została w ogóle zawarta. Takiego dowodu Sądowi nie przedłożono. Na pozwanym, zgodnie z art. 6 Kodeksu cywilnego spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności, które upoważniłyby go do nałożenia kar umownych na powoda, zgodnie z treścią umów. Pozwany nie wykazał aby posiadał jakiegokolwiek wierzycielności względem powoda.

Potrącenie następuje przez złożenie drugiej stronie oświadczenia woli i w ten właśnie sposób dochodzi do umorzenia wzajemnych wierzycielności. Jednakże w razie sporu o istnienie i zakres wierzycielności niezbędne jest wykazanie wszystkich przesłanek skuteczności potrącenia (stanowisko takie zajął również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 listopada 2006 r., II CSK 173/2006, niepubl.).

Powód jako przewoźnik wykonał swoje świadczenie wynikające z łączącego go z pozwanym stosunku umownego – zawartych umów przewozu, natomiast pozwany nie zapłacił wynagrodzenia.

Roszczenia powoda zasługiwały więc w całości na uwzględnienie.

Uprawnienie powoda do domagania się od pozwanego kosztów windykacji wynika z art. 10 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 28.03.2013r. poz. 203). Ustawa ta wprowadza dwa rodzaje kosztów windykacji jakich może żądać od dłużnika wierzyciel niezależnie od wysokości niezapłaconej wierzytelności. Pierwsze są kosztami zryczałtowanymi i wynoszą równowartość 40 euro, przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne (art. 10 ust. 1 ustawy). Równowartość 40 euro należy się wierzycielowi za każdym razem kiedy dłużnik przekroczy termin zapłaty ustalony w umowie bądź na fakturze, niezależnie od rzeczywiście poniesionych kosztów. Ze względu na dwie faktury za wykonane usługi powodowi należy się równowartość kwoty 40 euro od każdej z tych faktur.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11 grudnia 2015 r., sygn. akt III CZP 94/15 przesądził dotychczasowe wątpliwości orzekając, że rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro, przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. 2013, poz. 403), przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione oraz że roszczenie o rekompensatę w wysokości 40 euro powstaje po upływie terminów zapłaty ustalonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 4 tej ustawy.

Uwzględnieniu podlegało również żądanie powoda zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wymagalności faktur.

Zgodnie bowiem z art. 7 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj. z dnia 10 maja 2016r. Dz.U. z 2016r. poz.684) w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione następujące warunki:

- 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie,
- 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Przesłanką naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie jest popadnięcie dłużnika w stan opóźnienia. Przepis ten reguluje zasady naliczania odsetek za opóźnienie w stosunku do zobowiązań wynikających z transakcji handlowych, w których termin zapłaty oznaczono w umowie. Podstawy do naliczania odsetek za opóźnienie należy doszukiwać się w treści wyżej cytowanego art. 481 § 1 k.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i obciążył nimi w całości przegrywającego spór pozwanego. Na koszty, które pozwany ma obowiązek zwrócić powodowi złożyły się opłata sądowa w wysokości 300 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda ustalone w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – Dz.U. z 2015, poz.1800 wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

SSR Magdalena Berczyńska-Bruś